

Sygn. akt II AKa 420/23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 kwietnia 2024 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Anna Zdziarska (spr.)

Sędziowie SA - Ewa Jethon

SA – Ewa Gregajtys

Protokolant: Tomasz Wilk

przy udziale prokuratora Jacka Pergałowskiego i oskarżyciela posiłkowego D. U.

po rozpoznaniu w dniu 18 kwietnia 2024 r.

sprawy: M. U. (1) z domu K., córki A. i Z. z domu O., urodz. dnia (...) w W.

oskarżonej o czyn z art. 148 § 1 k.k.

na skutek:

1. apelacji, wniesionej przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego

od wyroku Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie

z dnia 25 lipca 2023r., sygn. akt V K 314/22;

2. zażalenia obrońcy oskarżonej z dnia 11 września 2023r., w sprawie II AKz 1194/23

w przedmiocie kosztów procesu (pkt VIII wyroku);

1. uwzględnia zażalenie obrońcy oskarżonej M. U. (1) w ten sposób, że zmienia zaskarżone orzeczenie z punktu VIII i dodatkowo zasądza na rzecz adw. M. G. – Kancelaria Adwokacka w W. 1.402,20 złote (tysiąc czterysta dwa złote i dwadzieścia groszy), w tym 23 % VAT tj. do łącznej kwoty 2.804,40 złotych (dwóch tysięcy osmiuset czterech złotych i czterdziestu groszy), w tym 23 % VAT,

2. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok wobec oskarżonej M. U. (1) w pozostałym zakresie,

3. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. G. _ Kancelaria Adwokacka w W. 1200 (tysiąc dwieście) złotych tytułem wynagrodzenia za obronę pełnioną z urzędu w postępowaniu odwoławczym,

4. zasądza na rzecz skarbu Państwa od oskarżyciela posiłkowego D. U. koszty procesu za postępowanie odwoławcze, w tym 240 (dwieście czterdzieści) złotych tytułem opłaty.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 420/23	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie z dnia 25 lipca 2023r., w sprawie o sygn. akt V K 314/22.			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			

# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca	

	niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka			
#	art. 439 k.p.k.			
#	brak zarzutów			
1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
2.1. Ustalenie faktów				
2.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
2.2. Ocena dowodów					
2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów					
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu			
2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)					
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu			
STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH					

ZARZUTÓW i wniosków	
Lp.	Zarzut
	<p>Zarzut obrazy prawa procesowego – tj. art. 7, 4, 410 k.p.k. polegający na błędnej ocenie zeznań świadków i wyjaśnień oskarżonej, art. 366 k.p.k. poprzez zaniechanie wyjaśnienia braku śladów linii papilarnych na nożu i niewyjaśnieniu w jaki sposób doszło do powstania obrażeń na ciele pokrzywdzonego – niezasadny.</p> <p>Zarzut dokonania błędnych ustaleń faktycznych polegających na uznaniu, że oskarżona była ofiarą przemocy domowej ze strony męża – niezasadny.</p>
	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo	

zasadny albo
niezasadny

Apelacja
pełnomocnika
oskarżyciela
posiłkowego nie
zasługiwała na
uwzględnienie.

Pod zarzutem
obrazy prawa
procesowego –
art. 7 k.p.k., 410
k.p.k. i błędu
w ustaleniach
faktycznych
autor apelacji
próbował
dowieść, że M.
U. (1) nie
była poddawana
przemocy
domowej, a
zatem przebieg
zdarzenia był
odmienny od
tego co wyjaśniła
oskarżona.

Zdaniem Sądu
odwoławczego
skarżący winien
mieć
świadomość
tego, że
wskazane przez
niego względne
przesłanki
odwoławcze by
odnieść skutek
wskazany w
apelacji, winny
mieć wpływ na
treść orzeczenia.
Najdalej idąc
i przyjmując
nawet
hipotetyczne
założenie, że

oskarżona nie była ofiarą przemocy domowej, to nie przekłada się ono na tezę pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego D. U., że zabójstwo M. U. (2) było przemyślane i zaplanowane.

Brak wiary skarżącego w to, że oskarżona przekroczyła granice obrony koniecznej, poprzez zastosowanie sposobu obrony niewspółmiernego do do niebezpieczeństwa zamachu wynika z ignorancji pewnych istotnych dowodów i wyeksponowania jedynie tych, które zdaniem pełnomocnika przeczą przebiegowi zdarzenia, podanemu przez M. U. (1).

Wskazując na kluczowe znaczenie zeznań I. P., R. L. i K. C. skarżący pomija fakt, że nie byli oni bezpośrednimi świadkami

zdarzenia oraz że w ogóle takich świadków nie było.

Istotnie, szczególnie w postępowaniu przygotowawczym zobrazowali oni sylwetkę oskarżonej, jako osoby nadużywającej alkoholu w większym stopniu niż pokrzywdzony, bardziej niż on wulgarną i krzykliwą, mniej pracowitą oraz jako osobę, która co najmniej raz nie wpuściła go do wspólnie wynajmowanego pokoju. Pomijając to, iż K. C. podczas rozprawy zmieniła wymowę swoich zeznań, przedstawiając w bardziej niekorzystnym świetle M. U. (2) niż M. U. (1), to choć R. L. i K. C. krótko znali małżonków U., to zgodnie zeznali, iż przed zdarzeniem widzieli oskarżoną z zaczerwienieniem na szyi i z wybitym zębem

w dłoni.

Jednoznacznie negatywnie ocenił M. U. (1) I. P. jako kobietę używającą słów uznanych powszechnie za obelżywe wobec pokrzywdzonego, stosującą wobec niego przemoc, a po zdarzeniu okazującą wobec niego agresję i próbującą zbiec z pokoju.

Zdaniem Sądu II instancji wiarygodność zeznań świadka P. należy ocenić przez pryzmat tego co wskazała podczas rozprawy K. C., a mianowicie, że I. P. nie darzył oskarżonej sympatią, przeciwnie niż pokrzywdzonego, z którym pił alkohol.

Zwrócić należy też uwagę skarżącego na zeznania ratowników medycznych, którzy podali, że z powodu małego rozmiaru pokoju, pozycji pólśiedzącej pokrzywdzonego, opartego w

okolicy drzwi
byli zmuszeni
podejmować
działania
ratunkowe
pojedynczo.

Informacja ta
wskazuje na to,
że nie była
realnie możliwa
ucieczka
oskarżonej i z
resztą według
przybyłych
policjantów i
sanitariuszy nic
na to nie
wskazywało, aby
miała taki
zamiar.

W zakresie
przemocowych
zachowań
pokrzywdzonego
względem
oskarżonej autor
apelacji nie
uwzględnił w
ogóle zeznań J.
D. i A. O.. Oni
także nie byli
bezpośrednimi
świadkami
pobicia M. U. (1),
ale widzieli na jej
ciele obrażenia.
J. D. udostępnił
policji swój
telefon celem
przeprowadzenia
oględzin. Oprócz
wiadomości
tekstowych
wskazujących
jako sprawcę
pobicia M. U.
(2), M. U. (1) 12
grudnia 2021r.
przesłała zdjęcie

zakrwawionej i zasinionej nogi, podobnie 15 grudnia 2021r. W dniu 18 lutego 2022 r. otrzymał od oskarżonej zdjęcie zadrapanej i zasinionej szyi. Był informowany wcześniej o wybicju jej 6 – 7 zębów.

Z kolei A. O. widział zdjęcie wybitych zębów oskarżonej, które pokazała mu żona w telefonie.

Wiedział o wezwaniu przed zabójstwem policji i widział też oskarżoną spuchniętą i pobitą na twarzy.

Twierdził również, iż pokrzywdzony kiedy był trzeźwy był spokojny, a po alkoholu zmieniał się o 180 stopni. Obydwoje kiedy nie pili byli czyści i uprzejmi.

Twierdzenie skarżącego jakoby oskarżona doznawała obrażeń w nieznanym

bliżej okolicznościach związanych z jej trybem życia jest nieuprawniona i nie ma oparcia w faktach. Podobnie skutku w postaci wykluczenia używania przemocy nie można wywieść na podstawie tego, że niebieska karta została założona na krótko przed zdarzeniem, a oskarżona nie wyglądała na przejętą, gdyż po rozmowie z policjantami udała się po alkohol. Podkreślić wypada, że policję wezwał J. D. po powzięciu informacji o pobiciu. Sama oskarżona nigdy nie powiadamiała policji, nie chodziła po obdukcje, choć swoich znajomych informowała o stosowanej wobec niej przemocy. Alkohol natomiast traktowała jako remedium na swoje problemy. Stawiając tezę,

że gdyby relacje
pomiędzy
małżonkami
były złe, to
U. U. (2)
nie kupowałaby
alkoholu
pokrzywdzonemu,
pełnomocnik
oskarżyciela
posiłkowego nie
uwzględnia
faktu, że
funkcjonowanie
zarówno
oskarżonej, jak i
pokrzywdzonego
było
patologiczne i
nie da się
wytłumaczyć go
racjonalnymi
względniami.

Całkowicie
chybiony jest
argument
dotyczący
przewagi
fizycznej
oskarżonej nad
pokrzywdzonym.
Waga nie
stanowi
odzwierciedlenia
siły. Brak jest
również podstaw
by kwestionować
liczne choroby
oskarżonej, w
tym
upośledzające
motorykę. U.
U. (2) cierpi
na cukrzycę,
nadciśnienie
tętnicze,
polineuropatię
czuciową, zespół
cieśni

nadgarstka i
łokcia. Do
przeciwego
wniosku nie
prowadzą
zeznania A. U..
Nie widziała
aby oskarżona
znęcała się nad
jej synem, ani
on jej o tym nie
mówił. Składając
zeznania
podzieliła się
jedynie swymi
przypuszczeniami,
że zęby w
przeszłości
prawdopodobnie
wybiła mu
synowa oraz
połamała zębra.

Odnosząc się
natomiast do
zacierania
śladów, co
podniesiono w
apelacji, to nie
ma na to
żadnych
dowodów. Brak
śladów linii
papilarnych na
nożu nie jest
jednoznacznie z
tym, że je
usunięto. Po
przybyciu policji
U. U. (2)
wskazała nóż,
którym ugodziła
pokrzywdzonego
i był on
zakrwawiony
(zeznania M. D.).

Nieco
humorystycznie
należy

potraktować
próbę
przeprowadzenia
dowodu z tekstu
piosenki zespołu
(...) pod tytułem
„(...)” na
okoliczność
premedytowanego
działania
oskarżonej w
celu zakończenia
związku poprzez
pozbawienie
partnera życia.
Oskarżona nie
była autorką
tego tekstu i
póki co to
słuchanie tego
typu piosenek i
wbrew
twierdzeniu
pełnomocnika
nie tak
oczywistych jak
on uważa, nie
może stanowić
dowodu winy.

W ocenie Sądu II
instancji istniały
pełne podstawy
by obdarzyć
walorem
wiarygodności
wyjaśnienia U.
U. (2) złożone
w postępowaniu
przygotowawczym.
Za jej
wiarygodnością
przemawiają
dowody
pośrednie.
Policjant M.
D. (2) przybyły
jako jeden z
pierwszych na
miejsce

zdarzenia
zeznał, że
oskarżona
spontanicznie
podała, iż mąż
rzucił się na nią
z rękoma i we
własnej obronie
sięgnęła po to co
miała pod ręką,
czyli nóż i go
dźgnęła. Widział
u oskarżonej
zadrapania.

Obrażenia na
szyi U. U.
odnotowano
także w
protokole
przesłuchania w
charakterze
podejrzanej.

Według sądu
odwoławczego
oskarżona nie
miała wówczas
czasu by
przemyśleć linię
obrony i
następnie
konsekwentnie
ją przedstawiać
w zakresie
konieczności
obrony.

Przedstawione w
apelacji
orzeczenia w
realiach tej
sprawy nie mają
zastosowania.

Wersja
zdarzenia
przedstawiona
przez oskarżoną
jest nie do
podważenia,
bowiem nie

istnieją dowody
przeciwne.

Wersja ta jest
przy tym
wiarygodna, jeśli
uwzględni się
całokształt
dowodów, a nie
tylko wybiórczo
ich część, jak
uczynił to
pełnomocnik
oskarżyciela
posiłkowego.

Można by
wykluczyć
obronę
konieczną,
gdyby zostało
bezsprene
ustalone, iż
zarówno
oskarżona, jak
i pokrzywdzony
wyrażali wolę
wzajemnego
atakowania się
i jednocześnie
byli atakującymi
i broniącymi.
Forsując ten
pogląd skarżący
nie dostarczył
argumentów na
to i nie podważył
wyjaśnień U. U.
(2) podającej,
że atakującym
był M. U. (2),
a broniącą była
ona.

Stawiając zarzut
nie wyjaśnienia
okoliczności w
jakich M. U. (2)
doznał obrażeń
ciała innych
niż rana kłuta,
skarżący nie

wskazał jakiej metody należałoby użyć, żeby to wyjaśnić. Można by w przybliżeniu określić czas ich powstania, lecz z całą pewnością nie okoliczności. Autor apelacji wprowadził sugestię, że sprawczynią mogła być oskarżona. Sugestia ta nie broni się w obliczu faktu, że pokrzywdzony był pracownikiem fizycznym i obrażeń w postaci otarć naskórka mógł doznać wykonując te prace. Ponadto jego tryb życia zasadniczo nie różnił się od stylu życia oskarżonej.

Na uwzględnienie nie zasługiwała także apelacja dotycząca wysokości zadośćuczynienia. W tej części jest ona polemiczna względem stanowiska Sądu Okręgowego zawartego w pisemnych motywach

wyroku i nawet z jej treści wynika, że kontakty zmarłego z rodziną były sporadyczne. Nie mogły być też wyjątkowo zażyłe z racji chociażby odległego miejsca zamieszkania obu braci. Na wysokość zadośćuczynienia nie ma wpływu podniesiony w środku zaskarżenia fakt, że na kilka dni przed śmiercią M. U. (2) rozmawiał z bliskimi. Z kręgu rodziny, z prawa strony korzystał tylko D. U. i występował we własnym imieniu. Skarżący nie wykazał, że akurat kwota 100.000 złotych byłaby kwotą „odpowiednią”, a nie źródłem bezpodstawnego wzbogacenia, do czego jak się wydaje zmierzał oskarżyciel posiłkowy żądając bez żadnego umocowania po 100.000 złotych dla matki i każdego z

rodzeństwa pokrzywdzonego.		
Wniosek		
<p>Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wyeliminowanie z kwalifikacji prawnej czynu art. 25 § 2 k.k. i wymierzenie kary w górnej granicy ustawowego zagrożenia – niezasadny.</p> <p>Wniosek o zasądzenie 100 tyś. złotych tytułem zadośćuczynienia – niezasadny.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
Zwiężle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Sąd Okręgowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych, opartych o całokształt materiału dowodowego i właściwie zakwalifikował zachowanie oskarżonej. Kara		

wymierzona za ten czyn, po zastosowaniu nadzwyczajnego złagodzenia jest adekwatna do winy i zarazem uwzględnia wszystkie dyrektywy sądowego wymiaru kary.

4.
**OKOLICZNOŚCI
PODLEGAJĄCE
UWZGLĘDNIENIU
Z URZĘDU**

1.

Zwięźle o
powodach
uwzględnienia
okoliczności

5.
**ZSTRZYGNIECIE
SĄDU
ODWOŁAWCZEGO**

**5.1.
Utrzymanie w
mocy wyroku
sądu
pierwszej
instancji**

1.

Przedmiot
utrzymania w
mocy

**Wyrokiem z
dnia 26
kwietnia**

2024r. Sąd Apelacyjny w Warszawie uwzględnił zażalenie złożone przez obrońcę oskarżonej i w pozostałym zakresie utrzymał w mocy wyrok Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie z dnia 25 lipca 2023 r., w sprawie V K 314/22.

Zwięźle o powodach utrzymania w mocy

Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia może stanowić przyczynę odwoławczą, jeżeli sąd uzna, że uchybienie to mogło mieć wpływ na treść tego orzeczenia. Błąd ten odnosi się więc tylko do tych ustaleń faktycznych, w oparciu o które sąd wydaje orzeczenie. Błąd w ustaleniach

faktycznych
może mieć
postać błędu
„braku” albo
błędu
„dowolności”.
Zarzut taki może
zostać
postawiony
wówczas, gdy
sąd, ustalając
stan faktyczny,
wziął pod uwagę
wszystkie istotne
w sprawie
dowody (art. 92
i 410 KPK),
a także, gdy
prawidłowo je
ocenił (art. 7
KPK).
Natomiast
ustalając stan
faktyczny na
podstawie tych
dowodów, sąd
pomiął
wynikające z
nich fakty
(okoliczności)
istotne w
sprawie (błąd
„braku”) albo
ustalił fakty,
które wcale z
danego dowodu
nie wynikają lub
wynikają, ale
zostały
zniekształcone
(przeinaczone)
(błąd
„dowolności”).
Błąd dowolności
może polegać
również na
wadliwym
wnioskowaniu z
prawidłowo
ustalonych

faktów (tzw. faktów ubocznych) co do istnienia lub nieistnienia faktu głównego (kwestii sprawstwa) w procesach poszlakowych.

Błąd tego rodzaju oznacza, że określony fakt został ustalony dowolnie, gdyż nie ma oparcia w dowodach (komentarz do k.p.k. pod red. D. Świeckiego).

Skarżący przedstawił zarzuty obrazy prawa procesowego – art. 7 i 410 k.p.k. zmierzające do uzasadnienia zarzutu głównego – błędu w ustaleniach faktycznych.

Ponieważ nie wykazał, że Sąd dokonał ustaleń dowolnych, zamiast swobodnych, pominął istotne dowody, czy wyciągnął niewłaściwe wnioski – apelacja nie została uwzględniona tak co do winy, kwalifikacji

prawnej oraz kary, będącej poniekąd następstwem przyjętej kwalifikacji prawnej.			
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji			
1.	Przedmiot i zakres zmiany		
Zwięźle o powodach zmiany			
5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo	# art. 437 § 2 k.p.k.	

	przewodu całości	w	
Zwiążle powodach uchylenia	o		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiążle powodach uchylenia umorzenia wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia	o i ze		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiążle powodach uchylenia	o		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
	<p>Uwzględniono zażalenie obrońcy oskarżonej w zakresie punktu VIII wyroku tj. kosztów procesu. Sąd Apelacyjny podzielił argumentację skarżącego, zasądził wynagrodzenie należne obrońcy za obronę pełnioną z urzędu, według stawek ustanowionych dla obrońców z wyboru, mając na uwadze brak przyczyn do różnicowania wynagrodzenia przy jednakowym nakładzie pracy. Taką samą stawkę Sąd przyjął zasądzając wynagrodzenie za obronę z urzędu pełnioną przed sądem II instancji stosując kontrolę rozproszoną zgodności przepisów niższego rzędu</p>	

	<p>z konstytucją. Zastosowano przy tym § 11 ust 1 pkt 2, ust. 2 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z dnia 5 listopada 2015 r.)</p>	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
	<p>Na podst. art.634 k.p.k., art. 636 § 1 k.p.k. orzeczono o kosztach procesu za postępowanie odwoławcze, zaś o opłacie na podst.13 ust. 2 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r., Nr 49 z póź. zmianami.</p>	
7. PODPIS		

Ewa Jethon Anna Zdziarska Ewa Gregajtys	
---	--

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie z dnia 25 lipca 2023 r., w sprawie V K 314/22.		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa		

	materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana